

3
VROUWEN
AAN
HET ROER

Verliefd op het water

Het zijn de wind, het water en dat heerlijke gevoel van vrijheid die Sjak, Anneke en Corrine zo verliefd maken op varen. Met veel passie vertellen zij over hun leven op en aan het water.

Tekst: Alexander Hiskemuller. Fotografie: Marloes Bosch.

Anneke Robbertsen (53) woont met haar man Wim op het voormalige vrachtschip Robbedoes. Lees haar verhaal op pagina 72.

Klipper

SJAK ROMIJN (54) VAART ALS SCHIPPER OP DE KAAT MOSSEL, EEN KLIPPER UIT 1905.

“Met de Kaat Mossel, een oma onder de klippers, was het liefde op het eerste gezicht. Dan moet je haar dus níét kopen, dacht ik. Liefde conflicteert met werk, het is vaak geen goede combinatie. Maar ze bleef via allerlei omwegen op mijn pad komen. Alsof ze mij had uitgezocht.

‘Snel leven gaat simpelweg niet aan boord. Daardoor kan ik **genieten van de kleinste dingen**’

Als puber had ik samen met mijn vader een zeilbootje. Geregeld nam ik roer, giek en zeilen onder de arm op weg naar de Randmeren, op loopafstand van waar we woonden. Ik houd van zeilen, het maakt je hoofd leeg. Je moet het doen met wat je hebt: wind en water. Het relativeert alles. Ik wilde naar de zeevaartschool, maar in die tijd waren er geen stagemogelijkheden voor meisjes. Eerst maar wat anders, dacht ik toen, varen komt wel weer. Toen heb ik maatschappelijk werk gestudeerd en in de reclassering en verslavingszorg gewerkt. Maar het water bleef roepen.

In 2002 ben ik toch schipper geworden. Schipper ben je niet zomaar; daar moet je als matroos drie seizoenen praktijkervaring voor opdoen. Na mijn laatste weekend als matroos vroeg de schipper of ik niet een boot van zijn vloot wilde bestieren. Inmiddels ben ik een van de weinige vrouwelijke schippers in Nederland met zogeheten ‘pratende lading’, wat schippersjargon is voor ‘passagiers aan boord’. In het begin werd ik zwaar gewogen door mijn

mannelijke collega’s, maar dat heb ik nooit erg gevonden. Als je volhoudt, word je sterker. Ik ben elk jaar 120 dagen op het water. Verjaardagen vieren en uit eten gaan is er niet bij. Ik heb nog wel geprobeerd om te volleyballen in verenigingsverband, maar dan kwam ik half november weer eens opdagen en was het team veranderd. Dan zie je mensen kijken... Toch geniet ik enorm van mijn waterbestaan. De afwisseling is zó fijn, daarmee houdt varen mijn kop in beweging. Snel leven gaat simpelweg niet. Daardoor kan ik genieten van de kleinste dingen. Het besturen van zo’n machtig schip is een mooie ervaring: 28 meter lang, 95 ton zwaar, alles in jouw handen. Als ik op het dek zit en Kaat in balans ligt, ga ik even bewust voelen hoe de wind langs mijn oren blaast. Dat unieke gevoel deel ik graag met anderen. Ik organiseer daarom bijzondere zeilreizen gecombineerd met biodanza, sterrenkijken of tai chi. Ook de bier/whisky-vaarweekenden zijn een succes. Alleen ’s avonds wordt er geproefd, hoor. Want overdag wordt er natuurlijk gevaren!” ▶

BIJ CORRINE KOERT (63) LOPEN DE WATERSPORT EN HET ZEEUWSE WATERLEVEN ALS EEN RODE DRAAD DOOR HAAR LEVEN.

“Bij de Oosterschelde heb ik uitzicht over kilometers water. Elke dag loop ik over de schelpen van de kustlijn, via oude dijken, door het gras. Er staan nog maar een paar van de duizenden perkoenpaaltjes van vóór de Stormvloedkering, nu zijn ze half vergaan. Ooit zullen deze helemaal uit dit schitterende waterlandschap zijn verdwenen. Ik heb één losse mee naar huis genomen, er een mal van gemaakt en er enkele paaltjes van afgegoten. Ter herinnering heb ik daar een kunstwerk van gemaakt.

Als klein meisje zwom ik met een kwartje in mijn hand naar de overkant van het Veerse Meer om daar een ijsje te kopen. Over-zwemmen kan nu niet meer: te druk met vaarverkeer. Voor ons huwelijk kregen man en ik een surfplank cadeau, dat was veertig jaar geleden heel bijzonder. Het voelt fijn om zó dicht op het water te zijn, dat je je hand kunt laten drijven en het kabbelen hoort. Als ik op mijn surfplank sta, zie ik kwalletjes door het water zweven. Sinds kort heb ik het suppen ontdekt; zeker niet makkelijk, maar ik vind het

‘Het voelt fijn om zó dicht op het water te zijn, dat je je hand kunt laten drijven en het kabbelen hoort’

heerlijk! Af en toe supt en surft een kleinkind mee op mijn board. En met mijn dochter deel ik een zeilboot, wat ook prachtig is. Je hijst de zeilen en je gaat. Toen mijn dochter nog klein was, heeft ze in een ‘optimistje’ leren zeilen. Mijn man knapte voor haar ooit zo’n bootje op en voor onze kleinzoon heeft hij dit speciale ‘brandweerbootje’ gemaakt – de pijlen heb ik ontworpen. Als ik Dick na vijfendertig jaar weer met zo veel enthousiasme zie knutselen, is dat een puur geluksmoment. Mooi dat de liefde voor op het water zijn van generatie op generatie wordt overgedragen.” ▶

Roeiboort

Vrachtschip

‘Ik merk dat ons avontuur inspireert. Wim en ik zijn heel normale mensen, uit een dorp. **En we leven onze droom**’

ANNEKE ROBBERTSEN (53) WOONT MET HAAR MAN WIM OP HET VOORMALIGE VRACHTSCHIP ROBBEDOES.

“Als we met de Robbedoes langsvaren, kijken mensen altijd even om. Je ziet gewoon dat ze blij van ons worden. Misschien omdat het schip zo’n vrijheid uitstraalt. In tien minuten gooien we de trossen los, starten we de motor en varen we weg. Los van de wereld. Dan voel ik dat ik leef. Vijf jaar geleden zijn mijn man Wim en ik een nieuw leven begonnen. We waren echte landrotten en hebben de grote stap naar het water gemaakt. In 2012 gingen onze dochter en

zoon in dezelfde maand het huis uit en moesten we ons hondje laten inslapen. Wim ging voor zijn werk veel naar het buitenland en ik kreeg last van het legenestsyndroom. De bedompte sleur waarin ik op een bepaald moment terecht kwam, deed me beseffen dat er iets moest gebeuren.

Toen Wim en ik voor ons 25-jarig huwelijk een feestlocatie zochten, kwamen we in Amersfoort langs de Eem terecht. Ik werd er blij van, van de wind die daar over het water door je haren waait. We liepen terug naar onze auto, toen ik een bankje zag in het zonnetje. We gingen zitten om over het water te turen en ineens sprak ik uit: ‘Hoe leuk zou het zijn om op het water te wonen?’

‘Waarom niet?’ zei Wim en mijn hart maakte een sprongetje. Met dit schip hadden we meteen een klik. Je voelt dat het met liefde is gebouwd. Echte kenners beamen dat; deze Duyvendijk-kempenaar wordt beschouwd als de Porsche onder de schepen. We hebben dit vrachtschip met hulp van scheepswerven naar eigen smaak en ontwerp verbouwd tot ons woonschip, maar de ziel is behouden. Supertrots was ik toen de Robbedoes in 2016 werd verkozen tot mooiste woonboot van Nederland.

Ik ben kennelijk heel creatief, dat heb ik nooit van mezelf geweten. Van alles viste ik uit containers, waar ik vervolgens nieuwe

meubelstukken van maakte. Onze eettafel is een kabelhaspelschijf met het onderstel van een oude tekentafel. Het hele proces heb ik vastgelegd op onze Facebookpagina Woonschip Robbedoes en inmiddels hebben we meer dan tweeduizend volgers, tot in Japan aan toe. Om onze liefde voor het water te delen ben ik aan boord een bed and breakfast begonnen. Ik merk dat ons avontuur mensen inspireert. Wim en ik zijn heel normale mensen, uit een dorp en van boeren komaf. En we leven onze droom. Groots leven vereist af en toe grote stappen. ‘Dromen, durven, doen’ is mijn motto. Wonen op het water is een feest van nieuwe ervaringen. In de tweede nacht dat we hier sliepen, hoorden we opeens een raar geluid, geen idee wat het was. Het geluid was dichtbij, dan weer verder weg. Dus wij ons bed uit. Door het woonkamerraam van waaruit je op de waterlijn kijkt, zagen we twee eenden die aan de buitenkant van het ruim aan de algen knabbelden: onze nieuwe burens. Ik heb me rot gelachen. Tijdens de verbouwing stond Wim en mij steeds één ding voor ogen: de eerste vaartocht moest naar Brouwersdam gaan om BLØF te zien op *Concert at Sea*. En ja, daar gingen we dan. Voor het eerst met ons eigen huis op pad. Toen we er aanmeerden, zochten onze blikken elkaar en maakte mijn hart opnieuw een sprongetje.” ■